

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Bc. Milanem Čmelíkem
sídlem Lidická 405/3, Jablonec nad Nisou

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2025, č. j. OSH 694/24-2/67.1/24208/SK
KULK 5728/2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravně správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 8. 2024, č. j. MML054287/24/1875/OD/Hai.
2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 12. 2. 2024, v 9:00 hodin v obci Český Dub, v ulici Řídícího učitele Škody, poblíž č. p. X, jako řidič motorového vozidla X, registrační značky X, držel při jízdě v ruce hovorové nebo jiné záznamové zařízení, čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.
3. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 6 000 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že policií ČR byl správnímu orgánu I. stupně dne 28. 2. 2024 oznámen shora popsáný přestupek žalobce. Správní orgán I. stupně vydal příkaz, proti němuž si žalobce podal odpor. Již od této doby byl žalobce zastoupen advokátem, který jej zastupuje i v nynějším soudním řízení. Správní orgán I. stupně nařídil ústní jednání na den 2. 5. 2024 v 8:15 hodin, předvolání doručil zástupci žalobce již dne 25. 3. 2024. K témuž jednání předvolal správní orgán oba členy policejní hlídky, kteří dle úředního záznamu policie viděli žalobce řídit s telefonním přístrojem v ruce. K ústnímu jednání se žalobce ani jeho zástupce nedostavili. Správní orgán při něm zejména provedl výslechy dvou policistů, kteří shodně vypověděli, že v předmětný den zřetelně viděli žalobce řídit vozidlo se stříbrným telefonem v ruce.
5. Po skončení ústního jednání byla do spisu založena zástupcem žalobce doručená žádost o odročení jednání, jež byla do datové schránky správního orgánu I. stupně doručena ve večerních hodinách předchozího dne, tedy 1. 5. 2024. Zástupce žalobce zde sděloval, že on sám se k ústnímu jednání nemůže dostavit z důvodu kolize s dříve nařízeným soudním jednáním a že žalobce se nemůže dostavit z důvodu onemocnění COVID. Tato tvrzení zástupce žalobce dokládal soudním vyrozuměním ze dne 26. 3. 2024 a lékařskou zprávou ze dne 29. 4. 2024. Dne 6. 5. 2024 vyzval správní orgán I. stupně žalobce prostřednictvím jeho zástupce k seznámení s podklady a vyjádření před vydáním rozhodnutí. Stanovil k tomu termín 12. 6. 2024, přičemž v předvečer tohoto termínu požádal zástupce žalobce o jeho změnu. Bylo mu vyhověno a v nově stanoveném termínu – dne 6. 8. 2024 se dostavil žalobce. Ten byl po poučení o jeho právech seznámen se spisem a požádal o lhůtu k písemnému vyjádření. V ní se žalobce, který svou vinu popíral, vyjádřil podáním ze dne 17. 8. 2024.
6. Výše označeným rozhodnutím datovaným dne 19. 8. 2024 rozhodl správní orgán I. stupně ve věci samé. Spáchání přestupku měl správní orgán za prokázané. Opíral se přitom o shodné výpovědi policistů, které s odkazem na správní judikaturu považoval za nestranné svědky. Omluvu žalobce z ústního jednání zaslanou ani ne den před tímto jednáním vyhodnotil správní orgán jako opožděnou. Protože byla naplněna formální i materiální stránka

přestupku, shledal správní orgán žalobce vinným. Považoval za vhodné uložit pokutu v dolní polovině zákonné sazby.

7. K odvolání žalobce, které se obsahově překrývalo s podanou žalobou, přezkoumal prvostupňové rozhodnutí žalovaný. Ten v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že omluvu žalobce z ústního jednání nepovažuje za včasnou, když dle potvrzení neschopnosti byl žalobce uznán práce neschopným již dne 29. 4. 2024 a zástupci žalobce bylo vyrozumění od soudu doručeno až po doručení předvolání správního orgánu I. stupně k ústnímu jednání. Zástupce žalobce zaslal omluvu až večer před ústním jednáním, povinností správního orgánu I. stupně nebylo jej vyrozumívát o posouzení omluvy. V době mezi seznámením žalobce s podklady a vydáním prvostupňového rozhodnutí nebyly opatřeny žádné nové podklady. Správní orgán I. stupně vyčkal na vyjádření žalobce a vydal rozhodnutí. Nebylo jeho povinností žalobce informovat, v který den bude vydáno rozhodnutí. Žalobce byl o svých právech v řízení poučován, což potvrdil svým podpisem. Mohl svá práva také konzultovat se svým zástupcem. Námitky žalobce byly vypořádány, z judikatury plyne, že věrohodné svědectví policistů je dostatečným důkazem v případě přestupku pozorovatelného pouhým okem. Také žalovaný považuje policisty, jejichž svědectví je ve věci klíčové, za věrohodné svědky. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zásadami ovládajícími správní řízení, skutkový stav náležitě zjistil. Žalovaný se ztotožnil také s uloženým trestem.

II. Žaloba

8. Ve včasné podané žalobě žalobce namítal, že správní orgán žalobci nesdělil, že neakceptuje jeho písemnou omluvu z jednání. Tím mu znemožnil účastnit se výslechu svědků. Žalobce přitom čelil akutním zdravotním potížím. Jednalo se o první ústní jednání, žalobce omluvu doložil, důvod bylo možno ověřit u lékaře. Žalobce dále z obecného poučení nemohl seznat, kdy bude mít správní orgán opatřen dostatek podkladů a kdy vydá rozhodnutí. Žalobce tak byl zkrácen na právu seznámit se s podklady. Správní orgán měl žalobce předvolat na den 19. 8. 2024, tj. na den vydání rozhodnutí, k čemuž žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2007, č. j. 4 As 4/2007-46. Vypracování rozhodnutí až s časovým odstupem po seznámení žalobce s podklady je rozporné se správním řádem. V té souvislosti žalobce odkázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-248. Ke svému rozhodnutí dospěl správní orgán téměř výhradně z procesně nepoužitelné výpovědi svědků, jejichž výpovědi nekriticky přijal. Fotografie, která je ve spise založena, žalobce usvědčit nemůže. Skutkový stav nebyl zjištěn v souladu se zásadami správního řádu.
9. Dle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění. To žalobce dovozuje z toho, že byl proveden výslech svědků bez jeho přítomnosti a žalobci nebyla oznámena neakceptace jeho omluvy z ústního jednání. Došlo také k porušení zásady kontradiktornosti, procesní rovnosti a nestrannosti postupů správních orgánů, když se žalobce neměl možnost účastnit výslechu svědků a klást jim otázky. V neposlední řadě byla porušena zásada in dubio pro reo. Správní orgány nekriticky uvěřily výpovědi policistů. Žalobce nebyl povinen prokazovat svoji nevinu. Správní orgán neprokázal spáchání přestupku nade vší pochybnost. Nejvyšší správní soud svou judikaturou nepředal policistům pečť pravdomluvnosti a nezbavil správní orgány povinnosti hodnocení důkazů. Správní orgány fakticky obrací důkazní břemeno, kdy žalobce čelil presumpci viny. Pokud by policisté nikdy nelhali, neexistoval by generální inspektorát bezpečnostních sborů. Žalobce požadoval předložení objektivních důkazů.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že v odůvodnění svého rozhodnutí reagoval na argumenty žalobce. Na svém stanovisku trvá a proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., s limity týkajícími se správního trestání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/20163-16, publ. ve Sb. NSS 3528/2017, rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).
12. Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
13. Podle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.
14. K náležitosti omluvy žalobce z ústního jednání soud konstatuje následující. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, příhodně shrnul, že „*aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.*“ Také v rozsudku ze dne 9. 7. 2015, č. j. 6 As 97/2015-27, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*setrvává na názoru, že náležitá omluva z ústního jednání je pouze taková, která je učiněna neodkladně, opřena o důležitý důvod a obviněný tento důvod spolu s omluvou doloží.*“
15. Zdejší soud nemá důvod se od uvedených východisek platných také pro úpravu zákona o odpovědnosti za přestupky odchýlovat. V dané věci nelze přehlédnout, že omluva z ústního jednání byla správnímu orgánu I. stupně zaslána večer před ranním termínem ústního jednání. Pro dokreslení lze připomenout, že také pozdější omluva z nahlédnutí do spisu byla správnímu orgánu I. stupně doručena až v předvečer tohoto úkonu. To vše v situaci, kdy je žalobce od počátku přestupkového řízení zastoupen advokátem, tedy právním profesionálem, který si musí být vědom reality fungování správního orgánu. Dle obsahu spisu se omluva z ranního ústního jednání dostala k oprávněné úřední osobě až po provedení jednání, což považuje soud za pochopitelné v situaci, kdy je správnímu orgánu omluva dodána do datové schránky předchozího dne večer. Nelze pominout, že existují různé prostředky komunikace se správním orgánem a v případě urgentních omluv z důvodů

vyvstalých krátce před termínem ústního jednání je vhodné využít prostředku co nejoperativnějšího, především telefonu. Tímto způsobem lze také ověřit, zda správní orgán omluvu akceptoval.

16. V daném případě zaslal zástupce žalobce omluvu datovou schránkou večer před jednáním, ačkoli podle přiloženého vyrozumění soudu o termínu kolidujícího jednání musel vědět s výraznějším časovým předstihem. Nadto jej správní orgán předvolal dříve než soud, s výrazným časovým prostorem před termínem ústního jednání. Stejně tak nemoc žalobce nevyšla dle přiloženého potvrzení lékaře tak akutně, že nebylo možno se omluvit dříve. Potvrzení o pracovní neschopnosti žalobce bylo vystaveno již dne 29. 4. 2024 a existoval tedy dostatečný časový prostor, aby žalobce (třeba i telefonicky) požádal o odročení ústního jednání tehdy, kdy by měl správní orgán I. stupně čas na reakci. Byl to žalobce, kdo si po zjištění důvodů bránících účasti jeho a jeho zástupce na jednání ponechal pro sebe v podstatě veškerý dostupný časový prostor zbývající do ústního jednání, když se neomluvil bezprostředně. Následně se, ač zastoupen advokátem, podivuje, že správní orgán ústní jednání provedl a omluvu neuznal za včasnou.
17. S odkazem na výše citovanou judikaturu zdejší soud konstatuje, že omluva nebyla učiněna bezodkladně poté, co se žalobce o jejích důvodech dozvěděl. Správní orgány proto byly oprávněny na ni nahlížet jako na omluvu opožděnou, a to přesto, že šlo o první omluvu žalobce ve věci. Ani první omluva nepředstavuje bílko šek pro prodlužování přestupkového řízení. S uvedeným úzce souvisí také otázka informování žalobce o neakceptaci omluvy. Žalobce podal omluvu natolik pozdě, že ani reálně neumožnil správnímu orgánu žalobce před konáním ústního jednání jakkoli vyrozumívát o vyhodnocení omluvy. Nadto není takového vyrozumění z iniciativy správního orgánu třeba. Byl to žalobce, kdo na poslední chvíli žádal o změnu termínu ústního jednání. Bylo to tedy také on, kdo se mohl a měl u správního orgánu např. telefonicky zajímat o to, zda bylo jeho omluvě vyhověno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 As 116/2012-25). Důvod omluvy nemusel správní orgán ověřovat, protože podstata jeho výhrad vůči omluvě nespočívá v nedostatku relevantního důvodu omluvy, nýbrž v jejím opožděném uplatnění za daných okolností.
18. K námitce nesprávného postupu po seznámení žalobce s podklady soud uvádí, že žalobce s podklady seznámen byl, při té příležitosti byl také poučován, jak to plyne z protokolu o seznámení s podklady. Žalobce ostatně neuvádí žádný konkrétní podklad, o nějž se rozhodnutí správních orgánů opírají a který zůstal žalobci v průběhu správního řízení utajen. Jestliže žalobce z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2007, č. j. 4 As 4/2007-46, dovozuje, že k seznámení účastníka s podklady pro vydání rozhodnutí musí nezbytně dojít v tentýž den, kdy je vydáno správní rozhodnutí ve věci, mýlí se. Ve zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud vytýkal správním orgánům postup, kdy bylo rozhodnuto v nepřítomnosti účastníka řízení, kterému bylo nezákonně odepřeno právo zúčastnit se dle tehdejšího zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, obligatorního ústního jednání. Závěr dovozovaný žalobcem však Nejvyšší správní soud neučinil. Neučinil jej ani v rozsudku ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-248, kde zdůraznil, že je třeba zkoumat, zda měl účastník řízení faktickou možnost seznámení s úplným spisovým materiálem.
19. V daném případě nebyl spis po seznámení žalobce s podklady jakkoli doplňován. Ve správním řízení je zcela běžným postupem, že účastník je v závěru řízení seznámen s podklady rozhodnutí či je k využití tohoto svého práva podle § 36 odst. 3 správního řádu alespoň vyzván, a teprve s určitým časovým odstupem poté je vydáno správní rozhodnutí,

kteří je pochopitelně třeba vypracovat, což může kratší či delší dobu trvat. Pro zachování práv účastníka řízení je podstatné, aby po jeho seznámení s podklady rozhodnutí nebyl spis doplňován o další podklady, s nimiž účastník seznámen není. Takové pozdější doplnění podkladů by vyžadovalo nové poučení účastníka o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Pokud však, jako v tomto případě, nebyly další podklady, s nimiž by žalobce nebyl seznámen, doplněny, nýbrž správní orgán I. stupně pouze vyčkal samotným žalobcem deklarovaného vyjádření, načež přistoupil k vypracování rozhodnutí, neodporuje takový postup zákonu, když žalobce nemůže být na svých právech nijak dotčen. Žalobce ani neuvádí, jakým způsobem by mu prospělo dle žaloby vyžadované nové předvolání k seznámení se spisem, s nímž již byl seznámen, právě na den vypracování rozhodnutí.

20. Z výše uvedených závěrů ohledně opožděnosti omluvy plyne, že ústní jednání se ve věci konalo v souladu se zákonem. Zde provedené výslechy svědků – policistů proto nejsou procesně nepoužitelné. Spojoval-li žalobce s těmito námitkami také nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, není jeho argumentace důvodná. Rozhodnutí správních orgánů tvoří dle správní judikatury jeden celek. Z něj je v této věci zřejmé jak a na základě jakých důvodů správní orgány rozhodly a jak nahlížely na argumenty žalobce. K otázce dostatečnosti zjištění skutkového stavu soud především odkazuje na správními orgány uvedená judikatorní východiska týkající se výsledku policistů, jakožto svědků. Je zřejmé i pochopitelné, že žalobce není spokojen s výsledkem přestupkového řízení, když byl shledán vinným. V tom spočívá podstata jeho požadavku „objektivních důkazů“, „nestrannosti“ apod. Soud však z hlediska zákonnosti nemá správním orgánům co vytknout.
21. Pilířem závěru o skutkovém stavu jsou dvě konzistentní výpovědi policistů, kteří tvořili hlídku, jež žalobce při držení telefonního přístroje za jízdy spatřila. Policisté nejsou na věci zainteresováni. Žalobce, jehož zájem je naopak evidentní, ostatně nic takového ani netvrdí, pouze je bez bližšího zdůvodnění osočuje ze lži. Správní orgány nerezignovaly na hodnocení důkazů, nýbrž důkazy svědeckou výpovědí policistů vyhodnotily jako silné a věrohodné, přičemž neuvěřily žalobci. Soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Nejde o porušení zásady in dubio pro reo ani jiných žalobcem zmiňovaných zásad. Žalobce měl v řízení prostor hájit svá práva, nebyl shledán vinným z důvodu porušení presumpce neviny. Správním orgánům se prostě podařilo náležitě prokázat vinu žalobce bez důvodných pochybností. Tento závěr nemůže zvrátit existence Generální inspekce bezpečnostních sborů či samozřejmá skutečnost, že také policista dokáže lhát. Výpovědi policistů však byly v daném případě z důvodů naznačených výše vyhodnoceny jako věrohodné.

V. Závěr a náklady řízení

22. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu v tomto směru nevyjádřil ve stanovené lhůtě.
23. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

24. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.

Zmeškání lhůty

k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 11.08.2025

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce